

Άγιος Κασσιανός: Πρώτα-πρώτα ας αγωνιστούμε εναντίον του πνεύματος της λύπης, που μας φέρνει την απελπισία

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Του αββά Κασσιανού

Γι' αυτό ας μη θεωρούμε κανέναν από τους άλλους σαν αίτιο των αναταραχών των παθών μας, αλλά μονάχα τον εαυτό μας. Και όλος ο πόλεμός μας ας γίνεται εναντίον των παθών που είναι μέσα μας. Γιατί αν αυτά, με τη βοήθεια του Θεού, φύγουν από μέσα μας, όχι μόνο με ανθρώπους, αλλά και με άγρια θηρία εύκολα θα μπορούμε να ζήσουμε, όπως είπε ο μακάριος Ιώβ: «Θήρες άγριοι ειρηνεύσουσί σοι» (Ιώβ 5:23).

Πρώτα-πρώτα λοιπόν ας αγωνιστούμε εναντίον του πνεύματος της λύπης, που μας φέρνει την απελπισία, απομακρύνοντάς το από την καρδιά μας με την ελπίδα στον Θεό. Γιατί αυτό το πνεύμα δεν άφησε τον Κάιν να μετανοήσει μετά την αδελφοκτονία, ούτε τον Ιούδα μετά την προδοσία του Κυρίου.

Εκείνη μόνο τη λύπη να καλλιεργήσουμε, που συνίσταται στη μετάνοια για τις

αμαρτίες μας ενωμένη με την αγαθή ελπίδα, και που μας προετοιμάζει ν' αποκτήσουμε τα ουράνια αγαθά. Αυτή είναι που μακαρίζεται και από τον Χριστό με το λόγο, «μακάριοι οι πενθούντες, κ.λπ.» (Ματθ. 5:4).

Αυτή είναι που εγκωμιάζεται και από τον απόστολο με τη φράση, «η κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν αμεταμέλητον κατεργάζεται» (Β' Κορ. 7:10).

Αυτή λοιπόν η σωτήρια λύπη, τρέφοντας την ψυχή με την ελπίδα που ακολουθεί τη μετάνοια, είναι ανάμικτη με χαρά. Γι' αυτό και κάνει τον άνθρωπο πρόθυμο και υπάκουο για κάθε καλό έργο, ευκολοπλησίαστο, πράο, ανεξίκακο, υπομονετικό σε κάθε αγαθό κόπο, αφού είναι λύπη κατά Θεόν.

Και μ' αυτό γίνονται πια φανεροί οι καρποί του Αγίου Πνεύματος στον άνθρωπο, δηλαδή η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η αγαθότητα, η πίστη, η εγκράτεια (βλ. Γαλ. 5:22).

Της αντίθετης πάλι λύπης οι καρποί είναι οι εξής: ακηδία, ανυπομονησία, θυμός, μίσος, αντιλογία, απελπισία, σκνηρία στην προσευχή και την ψαλμωδία. Αυτή τη λύπη πρέπει να την αποφεύγουμε όπως την πορνεία και τη φιλαργυρία και τον θυμό και τα υπόλοιπα πάθη.

Αυτή η λύπη θεραπεύεται με την προσευχή και την ψαλμωδία, με την ελπίδα στο Θεό, με τη μελέτη των θείων λόγων και με την υπομονή στους πειρασμούς.

Γιατί αν δεν βρει το μοναχό ασφαλισμένο μ' αυτά τα όπλα, τον κάνει άστατο και ονειροπόλο και ράθυμο και άεργο και τον οδηγεί να επισκέπτεται πολλά μοναστήρια και να μη φροντίζει για τίποτε άλλο παρά πού γίνονται τραπέζια και συμπόσια.

Γιατί η διάνοια αυτού που έπεσε σε ακηδία, τίποτε άλλο δεν φαντάζεται, παρά τις ονειροπολήσεις όσων αναφέραμε. Απ' αυτά τον δεσμεύει και σε κοσμικά πράγματα και τον δελεάζει λίγο-λίγο σε επιβλαβείς ασχολίες, ώσπου να τον διώξει κι απ' αυτή τη μοναχική ζωή.

Συνεχίζεται

Από τον «Μικρό Ευεργετινό», έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήτου.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)